RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 128.051 van 11 februari 2004
in de zaak A. 133.293/VII-29.057

In zake : XXX,
verblijvende te 2140 BORGERHOUT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 20 februari 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 januari 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 27 februari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 november 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PETERFREUND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 juli 2002 en verklaarde zich, nadat haar eerste asielaanvraag op 31 oktober 2002 werd verworpen, op 12 december 2002 voor de tweede keer vluchteling.

1.2. Op 7 januari 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 januari 2003 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U bent afkomstig uit Armenië en u bent minderjarig (16 jaar). U vroeg in Belgje voor de eerste maal asiel aan op 19 juli 2002. Op 21 augustus 2002 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Deze beslissing werd op 31 oktober 2002 door het Commissariaat-generaal bevestigd. U keerde niet terug naar Armenië. Op 12 december 2002 vroeg u in België voor de tweede maal asiel aan.
> U verliet Armenië omdat uw vader u gezegd had dat u uw meerderjarige broer XXX moest volgen. U kende zelf geen problemen in Armenië, maar uw broer Hrash wel. XXX kende problemen vanaf het moment dat hij in het leger ging. Er kwamen meermaals mensen naar jullie woning en dan ontstonden er ruzies. U hoorde vaak dat het over een getuigenis ging die uw broer XXX moest afleggen. In maart/april 2001 kreeg u zelf eenmaal bij zo'n ruzie een slag. Op 17 september 2001 - u was toen bij uw grootmoeder - werd uw moeder bij zo'n ruzie van de trap geduwd en als gevolg daarvan had ze een gezwel op haar hoofd. Op 1 november 2001 verliet u samen met u meerderjarige broer XXX Armenië. Op 6 november 2001 is uw moeder overleden. U vermoedt dat ze als gevolg van dat incident overleden is. Jullie verbleven tot begin december 2001 bij familie in Georgië. Vanuit Georgië gingen jullie naar Lvov, waar jullie tot midden juli 2002 verbleven. Op 18 juli 2002 kwam u in België aan.
> Er dient te worden opgemerkt dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die door uw broer XXX werden ingeroepen. Aangezien in het kader van het dringend beroep dat door deze laatste werd ingesteld een bevestigende beslissing genomen werd, kan in hoofde van u evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij deze conclusie kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevestigt enkel uw identiteit. De medische attesten van uw moeder geven geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin zij de beschreven verwondingen opliep. De overlijdensakte en het attest van het kerkhof bevestigen het overlijden van uw moeder. De dagvaarding bevestigt dat uw broer door de rechtbank als getuige wordt opgeroepen. De attesten betreffende opzoekingen bij De Post hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen in Armenië.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij betoogt dat zij meermaals het slachtoffer is geweest van bedreigingen met de dood en dus wel degelijk gegronde vrees voor vervolging heeft en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd door louter te vermelden dat de verzoekende partij zich beroept op dezelfde asielmotieven als haar broer, van wie de asielaanvraag afgewezen werd;

Overwegende dat, inzake de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij niet betwist dat zij haar asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar broer; dat de verzoekende partij louter stelt dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd zonder in concreto aan te tonen dat zij eigen vluchtmotieven heeft; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat het eerste middel derhalve ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de

Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (E.V.R.M.) en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 schendt doordat het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat de verzoekende partij mag worden teruggeleid naar het land van herkomst terwijl deze reeds verschillende keren werd bedreigd en geslagen en een terugkeer dus fatale gevolgen zou kunnen hebben;

Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 3 van het anti-folteringsverdrag ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal in alle redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat er ten aanzien van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, er niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 E.V.R.M en artikel 3 van het anti-folteringsverdrag; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3 Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending inroept van de artikelen 3 en 39 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 doordat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de belangen van de verzoekende partij als minderjarige;

Overwegende dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 39 van het kinderrechtenverdrag aanvoert met betrekking tot het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat, daargelaten of deze artikelen rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de commissaris-generaal te dezen slechts een advies verstrekt; dat bovendien uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de minister van Binnenlandse Zaken erop wijst dat de verzoekende partij minderjarig is; dat het derde middel ongegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel betoogt dat artikel 118 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 geschonden is doordat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken houdende het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, heeft bevestigd, daar waar het in het geval van een minderjarige een bevel tot terugbrenging had moeten zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag van kandidaat-vluchteling en het al dan niet toekennen van het statuut van vluchteling; dat, zoals in het derde middel is besproken, de commissaris-generaal met betrekking tot het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten slechts een advies

verstrekt; dat de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken kon bevestigen zonder artikel 118 van voornoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te schenden; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. VERTONGEN. **E. BREWAEYS.**